

VÁRUNK

A SZEMERETELEPI REFORMÁTUS GYÜLEKEZET KIADVÁNYA

IX.évf. 3.szám

2020. október

Négy tisztító gondolat a reformáció jegyében

„...*Ne menjetek Gilgálba, ne járjatok Bét-Ávennába!*” (Hós 4,15)

1. A legszentebb dolgok is megromolhatnak

Hóseás próféta figyelmeztetése két város tragikus sorsáról beszél. Mindkettőnek fontos szerepe volt Isten üdvtervében, az ember és az élő Úr találkozásában. Mégis Hóseás korára a sötét bálványimádás elrettentő példájává lettek.

Gilgál nevének jelentése: kövekből kirakott kör. A honfoglalás idején itt választotta ketté Isten a Jordánt, hogy a nép átkelhesen rajta. Józsué ezután 12 követ vett ki a folyó medréből, és így állított emléket Isten szabadító tetteinek. Emlékezetes

volt ez a hely azért is, mert az ígért földjén itt ünnepelhette meg a nép zavartalanul a páskabarányt. Méltán vált Gilgál a hálás emlékezés helyévé. Később azonban a bálványimádás helye lett, és az Úr elfordult a várostól. A bálványimádásra hajlamos szív a szentből is bálványt formál.

Így történt ez az egyházzal is. A tiszta tanítás elkeveredett az emberi indulat által létrejött hamisságokkal, tévtanokkal. Életünk állandó reformációjára azért van szükség, mert a szentire könnyen rátelepedhet a szentségtelen. Ezért is kell állandóan Isten ígéjének ellenőrzése alatt élnünk.

2. A tisztulásnak óriási tépje van

Bétel nevének jelentése: Isten háza. Még a bujdokló, csaló Jákob nevezte el így, amikor álmában az élő Istennel találkozott, aki kegyelmének ígérétevel látta el a joggal megrettent bűnöst. Ekkor mondta: „...*nem más ez, mint Isten háza és a menny kapuja.*” (1Móz 18,17). Milyen szomorú, hogy Hóseásnak már úgy kellett említenie Bétel városát, mint a bűn házát /Bét-Ávenná/.

Az egyház is az Isten háza és a menny kapuja, ahol az elveszett állapotból jövő ember szembesül Isten igazságával, és az érte magát helyette feláldozó Jézussal, és benne az Atya minden ígérétevel az örökéletre nézve. Az élet megtalálásának helye ez.

Sajnos jól tudja mindezt Isten nagy ellensége, a sátán is. Mindent megtesz, hogy Bételben ne jöhessen létre az elveszett és a Megváltó sorsdöntő találkozása. Ennek érdekében megrontja az engedelmisséget, felhívítja a hitet. A szüntelen megfertőződő egyháznak azért van szüksége állandó tisztulásra, mert ha megmarad elesett állapotában, akkor csak vegetál, és senki nem találja meg Krisztusban az örökélet útját. A tét nem kicsi! Talál-e otthon és örökéletet az ide belépő?

3. Nem térhetünk vissza a bálványok városába

Bétel igazi megrontója az északi országrész első királya, Jeroboám volt, aki saját elgondolása és önző vágya szerint értelmezte Isten elhívását. Okulásunkra ragadjunk ki néhány példát engedetlen életéből!

Végzetes visszalépésre szánta rá magát - A vallási élet központjává Bételt tette. Nem Isten ígéréteire tekintett, hanem saját fejével gondolkodott. (1Kir 12,25-33). Úgy hitte, hogy népe elpártol tőle, ha továbbra is Jeruzsálembé jár Isten imádatára. Csakhogy akkor már állt a jeruzsálemi templom. Isten végső akarata beteljesedett. Bétel is helyt adott egykor a szent sáturnak, de feladatát akkorra betöltötte. Jeroboám az Úr akarata ellenére tért vissza a már hatályát veszített régihez. Nem tekintett Isten megvalósuló üdvtervére. Isten népe számára is kísértés a visszalépés. Pál mondta fájó szívvel a galáciai keresztényeknek: „...*akik a törvényt által akartok megigazulni, elszakadtatok a Krisztustól.*” (Gal 5,4). Az igazi kérdés: ki fog bennünket várni e földi lét után odaát? Akinek nincs Krisztusa, megváltója, azt a tökéletes és igaz törvény várja, ítéli meg és veszíti el. Boldog, aki szívébe fogadta Krisztusát, mert azt Ő fogja várni, mint a latrot: „...*Bizony, mondom néked, ma velem leszel a paradicsomban.*” (Lk 23,43)

A szent dolgokkal felelőtlenül gazdálkodott - Isten akarata ellenére a nagy ünnepen maga mutatott be áldozatot. A szent szolgálatban illetéktelenül vett részt. A papi szolgálatot is illetéktelenekre bízta. Az Istentől kirendelt ároni-lévita papságot elkergette, és a maga szája íze szerint alakította a szolgálok seregét. Nagyon fontos, hogy ezt a kérdést ma is felelősen gondoljuk végig. Elhívás és küldetés nélkül nem lehet áldásosan végezni a lelkipásztori munkát. Kinek a kezében lesz az egyház szent ügye? Imádkozunk rendszeresen a szolgálatra készülő teológusokért!

Népszerűsége érdekében elkövette a legnagyobb felségsértést - A bételi és dáni szentélyében aranyborjút készített. Ezzel durván leszűkítette az Isten igazi valóságát, az önkijelentés teljességét. Ezzel a bűnös leszűkítéssel mi is aranyborjúvá silányíthatjuk Urunkat, ha kitarunk egyetlen istenkép mellett. A bálvány igazságtalanul kimeríti az Isten arcát. Ő valóban erős és hatalmas, legyőzhetetlen, mint a harci bika, de egyben féltőn szerető Úr, aki úgy szerette a világot, hogy egyszerűen fiát adta érte. Mások egy olyan szerető atyának látják, aki mindent egy kézlegyintéssel megbocsát, pedig Ő ítélni fog élőket és holtakat. Miért olyan féltékeny Isten minden bálványra? Azért, mert Ő az idők végén Fiában jelentette ki teljesen magát. „*Ő a láthatatlan Isten képe.*” (Kol 1,15) Amit magáról az Atya kijelentett, azt Jézus Krisztusban tökéletesen megjelenített. Aki nem Krisztus tökéletes képmásában ismeri meg az Atyát, az bálványistent melenget kebelén!

Isten nem bálvány, akit az ember kénye-kedve szerint alakíthat, hanem mindenható Úr, aki Fia arcát akarja bennünk kiformálni. (Gal 4,19)

4. A bálványok elkerülése nem elég, a cél felé kell mennünk

Jeroboám király igazi nyomorúsága a félszívűség volt. A maga módján, amikor bajba jutott, fia halálos betegsége által kereste az Urat, de arcát nem akarta előtte felfedni. (1Kir 14,1-16) Feleségét álruhában küldte a prófétához. Világos látást kért az Úrtól, de saját igazi arcát nem fedte fel előtte. Az álruha mindig az igazsággal való szembesülés elkerülését szolgálja. Pedig fia betegségének kétségbeejtő helyzete volt életének utolsó elkészített alkalma arra, hogy nyíltan szembenézzen Urával, és egész elrontott, istentelen életével. Az elszalasztott utolsó lehetőség után a próféta szomorú szívvel hirdette meg Isten ítéletét. Arra tanít mindez bennünket, hogy ki kell jönnünk álruháink takarásából. Örök kívülállóként nem lehet Istenhez közeledni. Urunk nem szereti az arcnélküli kíváncsiskodást. A reformáció öröksége arra kötelez, hogy mindig legyünk készek takargatás nélküli alázattal és mély bizalommal Urunk elé állni, mert csak így kerülhetjük el Gilgál és Bét-Ávenná bálványait, és így lesz gyülekezetünk Bétel, vagyis Isten háza és a menny kapuja.

Kívánok mindenkinek áldott ünneplést és lelki épülést!

Kiss László lelkipásztor

Az elveszett drachma (Lk 15:8-10)

A reformáció egyik meghatározó és radikális tanítása volt a **Solus Christus**. Az „Egyedül Krisztus” elve azt jelenti, hogy Krisztuson kívül **nincs más közbenjáró az Atyához**, és csak rajta keresztül lehetséges az üdvözülés. A mi megigazulásunk Krisztus halálában és feltámadásában van, mert Krisztust a mi bűneinkért sújtotta halállal az Atya, és feltámadásával kaptunk új életet. Krisztus halála jelképezi a bűn alóli, feltámadása pedig a halál alóli felszabadulásunkat. Krisztusba vetett hitünket pedig úgy nyerjük el, hogy az Atya megkeres bennünket elveszetteket és megajándékoz. Az elveszett drachma története Isten nyughatatlan keresését mutatja be.

A történet szerint Jézus a zúgolódó farizeusoknak és írástudóknak három példázatot mond arról, hogy **az Atya miért és hogyan keresi az elveszett embereket**: utánamegy a századik báránynak, a tizedik drachmának és a tékozló fiú elé fut. Annyira megdöbbenő, amikor az elveszett juh példázatát Jézus azzal fejezi be, hogy a megtalált századik bárány miatt nagyobb öröm lesz a mennyben, mint a kilencvenkilenc miatt, amelyeknek „nincs szüksége megtérésre.” (Lk 15,7) Ezzel az önelégült farizeusokra utalt, akik úgy gondolták, hogy igazak, nincs szükségük megtérésre, nincs szükségük a Fiúra, ahhoz, hogy az Atyához jussanak haláluk után. Mi melyik csoportba tartozunk?

A nagy többségbe, amely nem érzi és nem érti, hogy Krisztuson kívül nincs út az Atyához?

Atyához? Vagy azok közé, akik, mint a századik bárány, tudja, hogy az Atyának milyen mély szakadékba kellett utána mennie, hogy mennyi sebesülés és horzsolás után talált rá és emelte a karjaiba, és most ott fekket boldogan az Atya vállain?

Hasonlóképp indul a második történet is: egy asszony teljes vagyónának tíz százaléka elvész. Nyilvánvalóan szegény asszony lehetett, és elég nagy tragédiát

jelenthetett annak az egy drachmának az elvesztése. Hova lehetett? Padló részébe gurult? Ágy alá? A földre esett és belepte a por? Az asszony nem sokat gondolkodik. Veszi a lámpást és bevilágít a résekbe, az ágy alá.

Veszi a seprűt és eltávolítja a port.

Ebben a példázatban az asszony nyilvánvalóan Istenre utal. Érdekes arra kitérni, hogy a Szentírásban Isten mindig hímnemű alakban van említve, a Biblia olykor mégis női analógiát használ vele kapcsolatban. Például a 23. zsoltárban: „*Asztalt terítesz nekem.*” (Zsolt 23,5) Márpedig asztalt az ókori Keleten a férfiak nem nagyon terítették. A másik hasonló mondás Jézustól származik: „*Jeruzsálem, Jeruzsálem, ... hányszor akartam összegyűjteni gyermekeidet, mint kotlós a csibéit szárnyai alá*” (Lk 13,34) Itt Jézus Istent a gyermekeit összegyűjteni akaró anyához hasonlítja. És most az elveszett drachma példázatában Jézus saját magát egy asszonnal ábrázolja. Ahogy az asszony, Jézus is keresi az elveszettet.

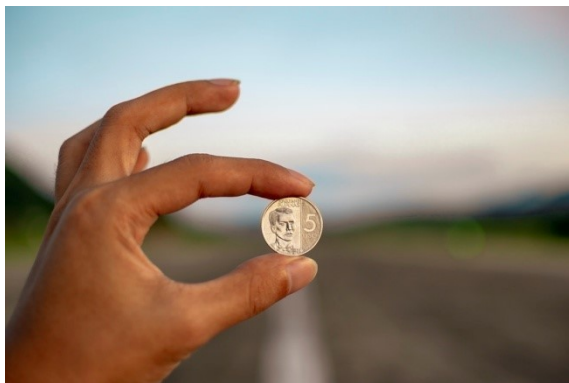
Először is, ahogy az asszonynak fáj az elveszett pénz, ahogy a pásztor fájlalja a századik báránynak elvesztését, ahogy az apa fájdalommal gondol tékozló fiára, **Jézusnak is fáj az elveszett ember**. Jézus pontosan látja az elveszett és reménytelen állapotodat és mindent megtesz, sőt, már mindent megtett, hogy ebből a kilátástalanságból kiszabadulj.

Másodszor, a keresést az asszony kezdi meg, és nem a drachma. Nem az elveszett drachma vágyódik vissza az asszony kezei közé, hanem az asszony szeretné visszakapni saját tulajdonát. A drachma önmagában halott, élettelen, semmit sem tud csinálni magában azért, hogy az asszony rátaláljon. Ugyanígy **mindig az Atya indítja a keresést**, sohasem az ember. Az Atya már akkor elindította a keresést, amikor még meg sem született. Amikor kikergette Ádámot és Évát az Édenkertből, ezt mondta a kígyónak: „*Ellenségeskedést támasztok közted és az asszony között, a te utódod és az ő utódja között: ő a fejedet tapossa, te pedig a sarkát mardosod.*” (1Móz 3,15) Már ekkor kész volt a válságterv. Már ekkor el volt készítve a menekülés útja. Az Atya már ekkor

eldöntötte, hogy lesz kiút az elveszettségéből. A terv következő lépése az volt, amikor elküldte egyszülött Fiát ebbe az általa teremtett, de az ember által megromlott világba, aki Nagypénteken halálával kiengesztelte az Atyát. A terv harmadik lépése pedig az, amikor Isten elhatározza, hogy elhív téged. Személyesen megszólít, és kicseréli az ő szavára teljesen érzéketlen kőszívedet élő, dobogó hússzívre: újjáteremt.

Harmadszor, ahogy az asszony bevilágít minden részbe, ugyanígy világít be Isten az ő igéjével ebben a világba. A világ már rég elvetette az egyetlen biztos fényforrást, az evangéliumot, és számos saját gyártású, korlátozott élettartamú lámpásra cserélte. A hívó embernek az életében, akit Isten már kihívott a reménytelenség tömlöcéből, rend van: Isten igéje pontosan megmutatja, mire mondjunk igent és mire nemet. A nem hívó emberek tömegei saját imbolygó lámpásaikkal botladoznak a sötétben és sehogy sem találják sem a cella ajtaját, sem a cella kulcsát. **Isten az igéjével nem csak a világ repedéseibe világít be, hanem a te életed repedéseibe is.** És pontosan rávilágít a rejtett, pókhálós zugokra, melyeket elfelejtettél neki megmutatni vagy szándékosan elrejtettél előle. Mikor érezted utoljára, hogy az ige olyan pontjára tapint életednek, amelyet jótékony homályban akartál hagyni Isten előtt? Hagytad-e az igét hatni? Vagy elzártad előle a szívedet?

Negyedszer, az asszony seprűt ragad és megtisztít mindent a portól, piszoktól, hogy a drachma visszakapja fényét. Ugyanígy **tisztít meg bennünket is Isten:**

romlottságunkat és vétkeinket már nem tulajdonítja nekünk és nem kell félnünk bűneink halálos következményétől, mert a Fiú vére megtisztít. Isten általi teremtettségünk, Isten-képességünk, amely eltorzult Ádámokban, így kapjuk vissza. De ennek feltétele, hogy rádöbbenjünk romlottságunkra, lázadásunkra, törvényszegéseinkre, és azok

miatt könnyek között kérjük az Atya bocsánatát.

Ötödször, az asszony lehajol a drachmáért. **Isten ugyanígy hajol le az elveszett emberért,** mindegy, milyen mélyre kell hajolnia, milyen mély az a szakadék, amelyből ki kell mentenie, milyen óriási az a távolság, ami tőle elválaszt. És ezt a mélységet, azt a távolságot kellett Jézusnak értünk megtennie: szenvednie, megfeszítettetnie, meghalnia és alászállnia a poklokra. Jézus abba a végtelen elhagyatottságunkba hatolt le értünk és miattunk, amelyben megszülettünk és amelynek – ha Isten nem könyörül rajtunk – egyenes következménye az örök kárhozat.

Hatodszor, az asszony megtalálja, felemeli az elveszett pénzt és beteszi oda, ahol az értékeit tartja. A megtisztított, a Krisztussal együtt meghalt, majd Krisztus feltámadásával új életet nyert, és ezért **Krisztusban elrejtett életű ember ilyen értékes**

Isten számára. „Mindened oly szép, kedvesem, semmi hibád sincsen.” - mondja a vőlegény a menyasszonynak. (Én 4,7) És mondja ugyanezt az Úr az egyházának, a kiválasztottnak. Isten számára tiszta és értékes vagy, ha a Bárány vére mosott meg.

Hetedszer, az asszony a megtalálás örömét meg akarja osztani: áthívja barátait és szomszédasszonyait, mondván: „Örüljetelem!” **Ugyanilyen öröm van a mennyben is, amikor egy ember megtér.** Figyeljünk Jézus szavaira: „Így fognak örülni az Isten angyalai egyetlen megtérő bűnösnek.” (Lk 15:10) Jézus tehát kiemeli a megtérést. A megtérés valamitől való elfordulást, és valamihez odafordulást jelent. Elfordulás, megundorodás a bűntől, őszinte szomorúság miatta, és odamenekülés az Atyához. Az elveszett ember megtérése okozza a legnagyobb örömet a mennyben.

A hívó embernek ezért legfontosabb küldetése, hogy minden eszközzel végezze Jézus nyomába lépve a megtalálás szolgálatát, hiszen épp a mi Urunk mondta: „**Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet.**” (Lk 19,10) Szüntelen égetnie kell bennünket belülről a féltő szeretetnek azokért, akik még nem gyermekei Istennek. Mert az utolsó napon meg leszünk kérdezve, hogy mit tettünk értük. Hogy imádkoztunk-e a megtérésükért? Hogy bizonyosságot tettünk-e előttük? Hogy jó és hiteles példát mutattunk-e számukra Krisztus-követésből?

Hadd legyen most az elveszett drachmáról szóló jézusi példázat ilyen figyelmeztetés számunkra!

Czibere Károly

Bódás János: REFORMÁTUS REFORMÁCIÓ

Megőriztük a Hitvallást s az Igét századokon át, tisztán és híven.
De csak könyvekbe zárva! - mert szívüinktől nyelve, szelleme már - már idegen.
Nem éljük, amit vallunk, (mint az ősök) utunkban a Lélek már nem vezet.
Bár mindnyájunk közös célja a Béke, de utána a Pénz s az Élvezet.
Üresedik a templom, nincs imádság asztalnál, ágyban, üzemben, mezőn.
Isten népére nem ismerhet immár bennünk a világ. Rosszul áll a pör: vádjait szaporítja ellenünk sok millió "Minőségi Ellenőr".
Úszunk az árral, számunkra is sorra ezrével nőnek az uborkafák, s kapaszkodunk,

mert nagy erővel vonz a fősvény, úrhatnám kispolgáriság.
A múlthoz képest hol van a minőség?
Hiába van papíron igazunk, hiába mondjuk tisztán az Igét ha a cáfolata sokszor mi vagyunk!
Bizony, bizony a "Semper reformari" ideje jött el s elsősorban ránk!
Nem szekta, "izmus", Róma most a kérdés:
bennünk lobbanjon újra fel a Láng, a szent Láng, ami őseinkben égett, mitől sok fásult szív tüzet fogott s áldozva szolgálták a hazát s népet, szerények, tiszták voltak, s boldogok.
Itt az idő, hogy a Lélek vezessen s azt tegyük, amit az Úr ma ránk ír: nekünk kell újjászületnünk, úgy lesz csak majd református reformáció!

Mit ünneplünk október 31-én?

Vannak dolgok, amik észrevétlenül belopódnak az életünkbe. Nem is gondolkozunk rajta, hogy keresztyén életünk mércéje, Isten ígéje szerint való dolgok-e ezek vagy sem? A világi élet úthengere átgázol a mindennapjainkon, végzetes lenyomatot hagyva keresztyén értékeinken. De miért is aktuális ez a téma?

Talán pár évvel ezelőtt még felkaptuk a fejünket, ha valahol megláttunk egy faragott töklámpást. Idegennek tűnt, nem tartozott a hagyományaink közé. Ma már szinte észre sem vesszük, hogy mindenhol a vigyorgó tökfejek, a denevérek, a boszorkányok kacsintgatnak ránk a kirakatokból, a gyermekeinket Halloween buliba hívogatják, sőt életnagyságú, seprűn lovagoló boszorkánybáb ijesztget az utcán az egyik fára akasztva. Nem furcsa, megszoktuk. Megszoktuk? Meg kell szoknunk? El kell fogadjuk, hogy a világ már csak ilyen, egy kis tökfaragás még nem a világ vége!?

Október vége ma már Magyarországon is egyre inkább Halloweennel kezd összekapcsolódni, ami nem csoda, az üzleteket, a TV-t, a rádiót megtöltő ehhez kapcsolódó árudömpingnek és információáradatnak köszönhetően. Arról nem is érdemes vitatkozni, hogy ez a szokás teljesen idegen a mi kultúránktól, tehát már ez is éppen elegendő ok lehetne, hogy ne ússzunk mi is az árral, ne engedjünk teret ennek az „ünnepnek”. Sajnos a globalizálódó világban valószínűleg nem sok értelme lenne azon erőlködni, hogy megszüntessék ezt az „alkalmat”. Ez azonban nem azt jelenti, hogy nekünk keresztyéneknek nincsen ezzel kapcsolatban semmiféle felelősségünk.

Lehet, hogy sokan nem tudják, hogy a Halloween ünnepe eredendően a halál kultuszáról szól. Hogy ez az „ünnep” az Istennel egyértelműen szemben álló sátánista csoportok számára a legnagyobb, és a szeánszaikon adott esetben emberáldozatot is bemutatnak. „Aranyos”, ártalmatlan szokásnak tűnik, mikor a gyerekek mindenféle ijesztő jelmezbe öltözve járnak házról házra, és „Csokit vagy csalunk” (Trick or treat) felkiáltással kopogtatnak be. Ha nem kapnak csokit vagy valamilyen édességet, akkor valami csínyet követnek el a házigazdákkal szemben. Valójában a druidák szokása rejlik e mögött, amikor október 31-én, Samhain-t ünnepelték (mely a Baál-imádathoz kapcsolódik). Ezen az éjszakán faluról falura jártak fehér csuklyás kámszájukban. Egy faluhoz érkezve a már említett felkiáltásnak megfelelően egy rabszolganőt vagy más női személyt követeltek, hogy feláldozhassák. Azt a házat vagy falut, amely nem adott ki egyetlen lányt sem, egy korábban feláldozott rabszolga vérével rajzolt nagy hexagrammal, hatágú csillaggal jelölték meg és szellemeket idéztek meg, hogy halálra rémítsék az ott lakókat. Ha kaptak áldozatnak való személyt, akkor viszont egy kivájt tökbe egy emberi faggyúból készült gyertyát gyújtottak, hogy az tartsa távol a gonosz szellemeket. Azaz a töklámpás a Sátánnal való együttműködés szimbóluma.

A Biblia egyértelműen figyelmeztet, hogy ebben a kérdésben nem lehet köztes álláspontot elfoglalni. Pál a korinthusiakhoz írt első levelében így fogalmaz: „Sőt

inkább azt, hogy amit a pogányok áldoznak, azt ördögöknek áldozzák és nem Istennek; azt pedig nem szeretném, ha ti az ördögökkel lennétek közösségben. Nem ihattok az Úr poharából is, meg az ördögök poharából is, nem lehettek részesei az Úr asztalának is, meg az ördögök asztalának is.” (1Kor 10,20-21) El lehet viccelődni a dologot, és hitegethetjük magunkat azzal, hogy egy kis gyermeki játék és mókázás, egy kis tökfaragás, néhány „ártatlan” figura nem jelent semmit. És ezzel máris teret engedünk a Gonosz erőinek az életünkben! Érdekes, hogy gyermekeinket megtanítjuk arra, hogy ne játsszanak a tüzzel, az árammal és más életveszélyes dolgokkal. De a Sátán birodalmától nem tartjuk távol őket (és sokszor magunkat sem). Egy olyan eseménybe gabalyodunk bele, ami egyértelműen a halált állítja a középpontba, és arra a hiedelemre épül, hogy a halottak ebben az időszakban az élők között járnak. Holott „a holtak semmiről sem tudnak, semmiből sincs hasznuk többé, még az emléküket is elfelejtik. Szeretetük is, gyűlöletük is, igyekezetük is továtúnik, és nincs részük soha többé semmiben sem, ami a nap alatt történik.” (Préd 9,5a-6)

Isten Igéje ebben a kérdésben is egyértelműen fogalmaz, és megmutatja a keresztyének által egyedül járható keskeny utat! „Ne legyetek a hitetlenekkel felemás igában, mert mi köze egymáshoz az igazságnak és a gonoszságnak, vagy mi köze van a világosságnak a sötétséghez? Vagy mi azonosság van Krisztus és Belial között? Vagy milyen közösség van hívő és hitetlen között? Hogyan fér össze Isten temploma a bálványokkal? Mert mi az élő Isten temploma vagyunk, ahogyan Isten mondta: Közöttük fogok lakni és járni, Istenük lesznek, és ők az én népem lesznek. Ezért tehát menjetek ki közülük, és váljatok külön tőlük, így szól az Úr...” (2Kor 6,14-17b) Mit jelent ez? Azt, hogy egy hívő ember életében nincs helye semmilyen Halloweenhez kapcsolódó szokásnak és eseménynek. Se tökfaragás, se csoki gyűjtés, se rémisztő jelmezbe bújás kísértésének ne engedjünk! A Sátán csak arra vár, hogy egy-egy ilyen „ártalmatlan” esemény, tevékenység útján hatalmat nyerhessen az életünk felett! Hálásak lehetünk, hogy ebben a küzdelemben sem hagy magunkra bennünket a mi Urunk! „Mert mi nem test és vér ellen harcolunk, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak. Éppen ezért vegyétek fel Isten fegyverzetét, hogy ellenállhassatok a gonosz napon, és mindent leküzdve megállhassatok.” (Ef 6,12-13)

Álljunk ellen a gonosznak Isten fegyverzetét magunkra öltve! Ne engedjük beszivárogni az életünkbe a hívő élettel összeférhetetlen szokásokat. A világot nem tudjuk megváltoztatni, de dönthetünk úgy, hogy nem követjük a halálba vezető úton! „Azt nem kerülhetjük el, hogy madarak repüljenek el a fejünk felett, de azt már megakadályozhatjuk, hogy fészket rakjanak a hajunkban.” Ez a lutheri idézet arra is

emlékeztet bennünket, mit ünnepeljünk Halloween helyett október 31-én. A reformáció ünnepe a megújulásról, Isten szaváról szól! Adjunk hálát, hogy Isten üzenete a Szentírásban olvasható, saját nyelvünkön juthat el hozzánk! Hogy nem a halál és földi életünk erőlködései határoznak meg minket, hanem Jézus Krisztus, aki legyőzte a halált!

Borkóné Fodor Krisztina

A BIBLIA A CSALÁDRÓL (rovat)

A Várunk 2020 pünkösdi számától kezdve külön rovatot szentel a családnak. Az a tapasztalat, hogy még a templomba járó keresztyének között is akadnak olyan elképzelések a házasságról és a családról, melyek ellentétben vannak Isten kinyilatkoztatásával. A rovatnak nem célja az ítékezés, de célja a Szentírásnak a felmutatása tükröként, amelybe mindenki beletekinthet. Fontos a bibliai igazságok kimondása, de fontos a lelkigondozói irgalom is azok felé, akik beletekinthetnek a tükröbe őszinte bűnbánatra indulnak.

Az abortusz

Bár folyamatosan csökken Magyarországon az abortuszok száma, még ma is 26 000 abortuszt végeznek évente. Más megközelítésből: az évente megfogant 115 000 élet 22,4 százaléka van abortálva. Becslések szerint a világban évente mintegy 70 millió abortusz történik, ami Magyarország lakosságának hétszerese.

Az abortusszal azért is foglalkozni kell, mert még az egyházban is vannak, akik megengedők ezzel. De mit mond a Biblia az abortuszról?

Az emberi élet Isten tulajdona, ő teremtette saját képére és hasonlatosságára. Isten már azelőtt ismer bennünket, hogy megformál az anyaméhben. (Jer 1,5) Az ember élete, testének és lelkének fejlődése a fogantatás pillanatától kezdődik. A megfogant

gyermek: emberi személy. Isten parancsa világos és egyértelmű: ne ölj! (2Móz 20,13) A fentiek alapján az abortusz előre megfontolt szándékkal történő emberölés. Attól, hogy a bennünket körülvevő társadalom ezt nem így gondolja, s ezért a jogszabályok nem így rendelkeznek, ettől még nekünk illik ismerni Isten rendelkezéseit. Fontos, hogy az abortuszt ne nevezzük terhességmegszakításnak, mert ez a lényegről tereli el a figyelmet.

Az abortusz esetében is vannak súlyos „határhelyzetei” az életnek, amikor dönteni kell. Az abortusz egy esetben lehet igazolható: az anya életének veszélybe kerülése esetén. A gyermek életének védelme minden más hivatkozásnál (anya kényelme, szabadsága, önrendelkezési joga saját teste felett, stb.) előbbre való. Nem lehet indok az

abortuszra az sem, ha a gyermek várhatóan fogyatékosan születik, mert az ő életével is terve van az Úrnak.

A fentiekből az is fakad, hogy azokat, akik ilyen próbatételeken mennek, mentek át, a keresztyéneknek és a gyülekezetnek minden eszközzel segíteni kell, mert különben csak üres ítékezéssé válnak ezek a tanítások: alázattal, szeretettel és nem ítékezéssel kell őket segíteni. Isten Fiának közelségében és keresztyénjénél mindenki találhat feloldozást vétkeire.

Feladatunk továbbá gyermekeink és ifjaink biblikus tanítása. Ha átengedjük az ő tanításukat a világnak, felelőtlenek vagyunk. Vigyázni kell arra is, hogy a közbeszédben oly gyakori, egymás elleni kijátszását anyának, apának és a gyermeknek el kell kerülni. Ebben is Krisztust kell követni, aki a sebeket bekötözni jött és nem mélyíteni.

Aki bővebben szeretne a kérdéstről olvasni, javasoljuk az Evangélikál Csoport nyilatkozatát:

<http://www.evangelikalcsoport.hu/2019/10/31/evangelikal-nyilatkozat-az-abortuszrol-az-evangelikal-csoport-allasfoglalasa/>

presbiter

GYEREKSAROK – nem csak gyerekeknek...

Az evangéliumok fontos üzeneteivel szeretnénk jobban megismertetni benneteket, így ezzel kapcsolatos feladatok várnak rátok. Ezen számunkban online feladatokkal jelentkezünk, amelyek elsősorban reformáció ünnepéhez kapcsolódnak. Kérjük a szülőket, hogy tegyék lehetővé a gyerekeknek ezen feladatok közös megoldását.

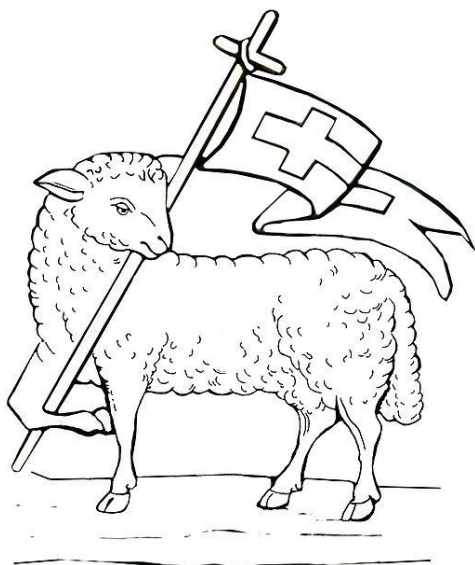
I. online feladatok iskolásoknak

Kép	Kattints a feladat címére (link van mögötte)
	Reformációs igaz-hamis¹
	A Miatyánk² hogy jobban értsük

1 <https://wordwall.net/hu/resource/768624/t%3%b6rt%3%a9nelem/reform%3%a1ci%3%b3-igaz-hamis>

2 <https://wordwall.net/hu/resource/1403169/hittan/mi-aty%3%a1nk>

II. színező óvodásoknak

Akik elmentek a minden élők útján

Június – október (lapunk legutóbbi számának megjelenése óta időrendi sorrendben)

Ágoston Lajos, élt 57 évet; – Csíki Csaba Sándor, élt 49 évet; – Tóth Gyula, élt 88 évet; – Lőrincz József, élt 83 évet; – Fehér Tiborné, Balogh Eszter, élt 84 évet; – Molnár Ferencné, Fekete Erzsébet, élt 79 évet; – Lakatos Imréné, Fazekas Erzsébet, élt 89 évet; – Pánya Antalné, Miskolczi Irén élt, 90 évet; – Bordás Sándorné, Balázs Bakó Ida, élt 88 évet; – Magyar Lajosné, Sági Ilona, élt 84 évet; – Hajdu Jánosné, Gál Erzsébet, élt 81 évet; – Kovács Imre, élt 96 évet; – Tar János, élt 80 évet; – Donáth Éva, élt 81 évet; – Szeremlei István, élt 88 évet; – Varga Ferencné, Kerschner Margit, élt 80 évet; – Kovács Józsefné, Török Zsuzsanna, élt 92 évet; – Kiss Veronika, élt 86 évet; – Tökés István, élt 70 évet; – Oszter Dezsőné, élt 93 évet; – Fodor Katalin, élt 78 évet; – Balogh Béla, élt 86 évet

Nyugodjanak békében, emléküik legyen üdött!

„Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget.” (Zsolt 62,1)

Isten áldja a keresztelteket!

Június-október

Cserna Debóra,
dr. Fábián Klaudia
Bobák Csenge
Windbrechtinger Levente Attila
Takács Sára
Szabó Kíra Regina
Hajnal Tibor
Rempört Réka Hanna
Adenkule Ádám Adeife
Takács Anna
Orbán Olívia

„Ezért tehát, testvéreim, akiket szeretek, és akik után vágyodom, örömöm és koronám, így maradjatok meg az Úrban, szeretteim!” (Fil 4,1)

Isten legyen jelen a házasulandók életében!

Petrecz Ádám - Ozvári Dóra

„A hármas fonál nem szakad el egyhamar.”
(Préd 4,12b)

Újuljunk meg imaéletünkben is...

Azt hiszem, mindenki egyetért, hogy nehéz időket élünk. Egy olyan világlajteléssel állunk szemben, amely minden embert, szegényt és gazdagot, kicsit és nagyot, férfit és nőt, fehéret és feketét, hívőt és nem hívőt egyaránt próbák elé állít. Sok tekintetben tanácstalanul állunk a jelenlegi és a várható helyzetre tekintettel, és tanácstalanságunkban, félelmeinkben, zavartságunkban megfélelmedezünk a legfontosabból, az Istenhez való még erősebb odafordulásról, amelynek eszköze és legnagyobb ajándéka az imádság. Sokszor lebecsüljük ennek jelentőségét, pedig minden szolgálatok egyik, ha nem a legnagyobbika az IMA. Buzdítjuk a testvéreket, hogy **kitartóan imádkozzanak, szüntelen fohászkozzanak**, így bárhol legyen is, bármi vár is ránk, **megtapasztalhatjuk Isten legnagyobb ajándékát – Isten közelségét és mindent, ami ezzel együtt jár.** „Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten

előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.” (Fil 4,6-7)

Most különösen kérjük a testvéreket, hogy imádkozzanak:

– a gyülekezet tagjaiért, vagyis egymásért, testvéreinkért az Úrban, hogy óvjon meg minket, családjainkat az Isten a betegségtől és annak akár súlyosabb következményeitől,

– a gyülekezet békéjéért és egységéért a nehéz időkben, hogy józanul, alázattal és engedelmesen tudjuk hordozni és viselni a próbákat, amelyek ránk várnak,

– a gyülekezet vezetőiért, hogy bölcsen és józanul tudják

Istennek tetsző módon igazgatni a gyülekezetet,

– a gyülekezet új szolgálataiért, hogy legyen szolgáló, és a szolgálatunk legyen kitaró és hálából fakadó,

– a vasárnap istentiszteletekért, hogy mindig legyen igei táplálék, és hogy minél többen meg tudják hallgatni a holnapon lévő felvételeket és az üzenetekből erőt merítsenek,

– az egymásra nyitott szívért, hogy meg tudjuk látni, ha valaki szükségben szenved, vagy nincs köztünk, vagy baja van és azért, ha valaki bajba került, az merjen segítséget kérni,

– az ország vezetőiért, hogy Isten adjon nekik józanságot és bölcsességet minden tekintetben,

– az járvány idején a frontvonalban lévőkért, hogy Isten óvja őket és adjon nekik erőt a terhek viseléséhez, és adjon hozzá együttműködő nemzetet,

– erősítse nemzetársaink összetartását, hogy ne a széthúzás, a gyűlölet, hanem az egység munkáljon bennünk és tudjunk együtt, méltósággal és szeretetben szembenézni a ránk váró további nehézségekkel,

– és hogy törje le az Úr a Sátán minden mesterkedését, amelynek rengeteg megnyilvánulását láthatjuk nem csak az egyes országokban, hanem közösségeinkben, embertársainknál,

.....(tetszés szerint folytatható a sor)

A mi Urunk, Jézus Krisztus érdeméért leborulva, és az Ő nevében kérjük ezeket, ÁMEN!

Borkó Tamás

Gyülekezeti rövidhírek, beszámolók, felhívások

Rovatunkban a gyülekezet elmúlt időszak legfontosabb kiemelt eseményeiről, szolgálatairól, illetve várható eseményeiről tudósítunk. Oly sok minden történik, oly sok áldásban van részünk, amiről a testvérek, vagy sokan közülünk nem is értesülünk.

Hosszú ideig fennmaradhat a járvány!

Talán nem vallottuk be magunknak, de szívünk mélyére nézve tudtuk, hogy a járvány és az azzal kapcsolatos gondok, nehézségek nem néhány hétre, hanem hosszabb időre, azóta tudjuk, akár minimum 1-1,5 évre is vonatkoznak. A gyülekezet jól és felelősen alkalmazkodott a változó helyzethez, hiszen rugalmasan reagáltunk a járványszituáció, valamint ezzel összefüggően a gyülekezeti élet és alkalmak változásaira. Isten erejével képesek voltunk a megváltozott körülmények között is igei alkalmakat tartani, ha kellett online, ha kellett szigorú óvatossági intézkedésekkel személyes jelenléttel. Vagyis szólt az IGE, ami a legfontosabb. A templomtól távol maradó, veszélyeztetett testvéreinknek ki tudtuk hordani Várunk újságunkat, illetve immár közel egy hónapja heti rendszerességgel személyesen az istentiszteleti hírmondónkat. A gyülekezet anyagi helyzetén ugyan meglátszottak a járványhatások, de hálára lehet okunk, hogy a megmaradás és a folytatás anyagi feltételei nem rendültek meg, sőt a kitaró, sok testvér esetében a korábbiakhoz képest megugró adakozás nyomán stabilak maradtak. Hálás a szívünk az Úrnak az eddigiekért és azért is, hogy voltak, akik hallották szolgálatra, adakozásra hívó szavát.

A veszélynek nincs vége, mégis ne féljünk, és ne lankadjunk, legyünk „óvatosan és gondosan” bátrak, mert az Úr áll mellettünk és mögöttünk. Maradjunk hát meg és erősödjünk szolgálatainkban:

I. Az Ige hirdetésében, hallgatásában és megtartásában. „A hit tehát hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által.” (Róm 10,17)

II. Az imádságban gyülekezetünkért, országunkért, világunkért. „Valljátok meg azért egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok. Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.” (Jak 5,16)

III. Az erőtlenség hordozásában. „Bizony mondom nektek, valahányszor megtettétek ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg.” (Mt 25,40)

IV. A jókedvű adakozásban. „Mindenki úgy adjon, ahogyan előre eldöntötte szívében, ne kedvetlenül vagy kényszerűségből, mert „a jókedvű adakozót szereti Isten” (2Kor 9,7)

Fontos az Ige továbbra is eljut minden gyülekezeti tagunkhoz:

– az istentiszteleten, mert nyitva a templom

– hangfájlbán <http://www.refszemeretelep.hu/index.php/igehirdetesek/31-2020-evi-igehirdetesek>

– videofájlbán <http://www.refszemeretelep.hu/index.php/igehirdetesek/31-2020-evi-igehirdetesek>

– kinyomtatva. (Kérjük, jelezzék, hogy kinek tudjuk kivinni ebben a formában.)

Június 1-től van istentisztelet, felnőtt és gyerek és tartunk bibliaórákat

Hálát adhatunk az Úrnak, hogy a nyár eleje óta módunkban állt megtartani főbb alkalmainkat, megfelelő biztonsági intézkedések mellett. Az Úr bölcsességében bizván

és a koronavírusra tekintettel engedték el nagyobb nyári alkalmainkat, mint a kisoroszi csendesnapokat, vagy a családi kirándulást.

Gyermektábor, 2020. augusztus 3-7

Hatalmas ajándék az Úrtól, hogy szemben más nyári alkalmainkkal, a járvány két hulláma között lehetőségünk adódott megtartanunk gyermek napközis táborunkat. Ehhez 450 ezer forintos támogatást is kaptunk a Pestszentlőrinc-Pestszentimrei Önkormányzattól. Ebben az évben a szigorú védekezési szabályok miatt némileg kisebb, 28 fős gyereklétszámunk volt. A tábor előkészítésében, lebonyolításában 18 gyülekezeti tagunk segített és vett részt aktívan. És külön örömteli fejlemény, hogy idén sok ifi és konfirmandus korú testvérünk vállalt szolgálatot az idősebb korosztályt

pótoltva. Vezérigénk a János 14,6 volt: *"Jézus mondja: Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet; senki sem mehet az Atyához, csak énáltalam."*

Témánk pedig „Az időutazó” A tábori

bibliai történetek feldolgozásában a múltat a jelennel az "időgép" kötötte össze, amelynek segítségével egy gyerek időutazóvá válhatott. A múltban, a Biblia korában tett utazások segítettek az időutazó gyerekeknek, hogy a mában a sokféle útelágazás között megtalálják azt az utat, amely az Életre vezet. A tábor öt napja alatt az engedetlenség-engedelmesség, a család-becsületesség, bűn-megbocsátás, emberi gyűlölet – Jézusi szeretet, illetve a múlt-jövő útelágazásaiban kerestük a gyerekekkel együtt ezt az utat. Szerettünk volna segíteni nekik abban, hogy a hétköznapi élet döntéshelyzeteiben is alkalmazni tudják a bibliai alapigazságokat. Elvetettük a magokat, hogy újratervezhessék életüket Jézussal. Arra bátorítottuk őket, hogy kérdezzék imában Jézust, figyeljenek az Ő szavára (Igéjére), és cselekedjék azt, amire Ő tanít.

Koronavírus idején is karbantartási, fejlesztési munkák zajlottak és zajlanak

1. Két sürgős feladat várt ránk húsvétkor az egyházközségi ingatlanok tekintetében. Egyrészt a *parókia egyik bejáratának és előterének különálló tetőrésze beázott, ezért teljes cserét igényelt.* Ezt sikerült egy kedves gyülekezeti tagunk családja révén rendkívül kedvező árbéli feltételek mellett megvalósítani. Erre a munkára, valamint a folyamatban lévő és a lapostető elérését szolgáló biztonsági létra telepítésére Pestszentlőrinc-Pestszentimre Önkormányzatától 650 ezer forint pályázati támogatást kaptunk, amelyet ezúton hálás szívvel köszönünk.

2. Megvalósult továbbá egy kegyeleti tekintetben is megfelelő, de annak egyedisége és szűkös kínálata miatt igen drága szóróurna beszerzése, a hamvak tömeges beszórását lehetővé tevő osszáriumhoz. A korábbi szóróeszköz csak kölcsönbe

volt nálunk, így ezt mielőbb meg kellett oldani, amire a Csivala Stúdió kínált megfelelő, esztétikailag és műszakilag is megfelelő mechanikus műtárgyat.

3. Fontos továbbá a *tűzvédelmi rendszerünk karbantartása és új üzemeltetési, szervizelési szolgáltatói szerződés megkötése* is, nehogy problémánk legyen a hatóságokkal. Ez folyamatban van, hiszen ajánlatkérést követően hamarosan cserére kerül a meghibásodott vezérlőrendszer, valamint várhatóan bekövetkezhet a tűzvédelmi automata ajtók rendbetétele is. Erre eddig nem volt anyagi lehetőségünk és továbbra is várjuk az adományokat.

4. Továbbra is sürgős az immár 7 éves templomi nyílászárók karbantartási, felújítási munkája is, amelyre mielőbb sort kéne keríteni, de annak várható jelentős anyagi terhei miatt várjuk a testvérek adományait.

Alapítványi felhívás és hírek

A Szemeretelepi Református Alapítvány közhasznú, templom építését és a gyülekezet hazai és határon túli diakóniai munkáját támogató alapítvány, ami alapján jogosult SZJA 1 százalék gyűjtésére is. Köszönjük az október 31-ével bezárólag felajánlott összegeket. Hogy közhasznú alapítványként megmaradjuk, bizonyos kritériumoknak meg kell felelni, így többek között annak, hogy meghatározott bevétellel, évente legalább 1 millió forint összbevéttel kell rendelkezni. Kérjük a testvéreket, hogy mivel ennek egyelőre híján vagyunk, erre tekintettel, az 1 százalékos felajánlások mellett és felett is akár magán-, akár társas vállalkozásként támogassák az alapítványi célok teljesülését. Ez történhet átutalással az Alapítvány Erste banknál vezetett 11670009-07850600-70000007 számú bankszámlájára, vagy készpénzben Kovácsné Kovács Judit pénztárosunknál, illetve Borkó Tamás gondnoktól igényelt csekken. Az Alapítvánnyal kapcsolatos további tudnivalók, hírek az alábbi linken találhatóak: <http://refszemeretelep.hu/alapitvany/>

Idén várhatóan idősök és gyerekek karácsonyi csomagjainak elkészítéséhez, az őrbottyáni fogyatékkal élő testvéreink adventi megajándékozásához, valamint a gyülekezet templomát érintő jelentős karbantartási (nyílászárók, RWA rendszer) kiadásokhoz járul hozzá az Alapítvány támogatásával.

2020. év további gyülekezeti alkalmai

Jelen helyzetben, a kibontakozó második hullámban, az egyre súlyosabb járványhelyzetben a gyülekezet tervezett alkalmainak megtartása és időpontja teljesen bizonytalan. Amennyiben változás áll be a járványhelyzetben, időben fogjuk hirdetni az alkalmakat.

Lelkészi hivatal: 1185 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 39/A Tel.:(36-1) 296-0383

Hivatali idő: hétfő, szerda és péntek 8-12 óra, kedd és csütörtök 17-19 óra

(egyéb időpontok telefonos egyeztetés által)

www.refszemeretelep.hu

FB: SzemeRefGyuli

Szerkesztőség: Kiss László, Borkó Tamás, Czibere Károly, Gyenge Károly,